

25/4/84

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
Ποιοί παίζουν
στις τραγωδίες
«Τραχίνιες»
και «Αλκίπη»
ΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΚΩΒΕ

Ανακινώθηκαν οι διανομές των ρόλων στις δύο τραγωδίες που θα παρουσιάσει εφέτος το καλοκαίρι το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος στο φεστιβάλ Φιλίππων και Θάσου. Επιδούρου και στο θέατρο Γάσσας Θεσσαλονίκης. Όπως έχει γνωσθεί οι δύο αυτές τραγωδίες «Τραχίνιες» του Σοφοκλή και «Αλκίπη» του Ευριπίδη θα παιζονται σε μία θρασιά, δηλαδή σε ένια παράσταση, αλλά με διαφορετικούς σκηνοθέτες. Συγκεκριμένα:

Οι «Τραχίνιες» θα σκηνοθετηθούν από τον Νίκο Χαρολάμπου και θα παίξουν οι ηθοποιοί: Λίνα Λαμπράκη (Διανείρα), Λίνα Τριανταφυλλού (Γροφός), Γιώργος Λέβας (Γλιός), Κώστας Ματσούκας (Αγγελιοφόρος και πρεσβύτες), Τάσος Παλαντζίδης (Λίχας) και Δημήτρης Καρέλλης (Ηρακλής). Τόν χορό των γυναικών θα αποτελούν μόνο έξι κοπέλες και συγκεκριμένα οι Δελιγιαννίδου, Νικολαΐδου, Παπαχρήστου, Σελευσάκη, Τζοθάνη και Φωτοπούλου.

Στην «Αλκίπη» του Ευριπίδη, που θα σκηνοθετήσει ο Γιώργος Χουρμούζης, θα παίξουν οι ηθοποιοί: Μηνάς Κωνσταντινίδης (Απόλλων), Κώστας Κωνσταντινίδης (Θάνατος), Καίτη Χρονπούλου (Θεραπείδα), Φιλάρη Κομνηνού (Αλκίπη), Αλέκος Ουδινόνης (Αδμήτος), Χάρης Τσιτσάκης (Ηρακλής), Δημήτρης Βάγιας (Φέρρης) και Ιάκωβος Λεβισιάκος (Θεράπων), στον χορό θα πάρουν μέρος οι ηθοποιοί: Βρανάς, Ιωαννίδης, Καραγιάννης, Κουτρούλης, Μιχαηλίδης, Πανατζής, Παπαστεργίου, Πλακίδης, Ριζοδής, Τζιβιέρης και οι Σμαρώ Γαϊτανίδου, Πέπη Γεωργιάδου και Μόνα Κιτσπούλου.

Είναι χαρακτηριστικό ότι και οι δύο χοροί των έργων είναι μικρότεροι του συνηθισμένου. Ακόμη θα πρέπει να σημειωθεί ότι δεν έχουν όριστεί προς το παρόν ούτε σκηνογράφοι, ούτε μουσικοί των έργων ή χορογράφοι. Στην παλαιότερη προσπάθεια που είχε γίνει για να σκηνοθετηθεί στην «Αλκίπη» ο Κανέλλος Αποστόλου, που παραιτήθηκε την τελευταία στιγμή (όγνωση γιατί και πώς), ανά μουσικός είχε επιλεγεί ο Νικηφόρος Ράιτος που μάλιστα είχε κάνει έντυποις σε αρκετούς ηθοποιούς.

Το ΚΩΒΕ, με το δύο κλιμάκιά του, όπως κάθε καλοκαίρι, σε συνεργασία, θα ανέθεσει εφέτος κωμωδία του Αριστοφάνη, την «Ειρήνη» με σκηνοθέτη τον κ. Τσιάνο. Άγεται ότι για τον κεντρικό ρόλο της κωμωδίας αυτής θα χρησιμοποιηθεί ο ηθοποιός Νίκος Βρεττός. Αυτό έχει γίνει και παλιότερα, πολλές φορές,

Αναλυτή και Ρηγόπουλος υποστηρίζουν Υπάρχει πεδίο συνεννόησης μεταξύ ηθοποιών - θιασαρχών

Οι δυο θιασαρχες εκθέτουν τις απόψεις τους για το θέατρο, το σινεμά, και την τηλεόραση

Δύο δεκαετίες διευθύνουν το θέατρό τους η Κάκια Αναλυτή και ο Κώστας Ρηγόπουλος, δύο δεκαετίες από τις οποίες δεν έλειψαν οι μεγάλες επιτυχίες, όπως η «Αλέκτρα» και «Ουάουσα» και τόσα άλλα έργα. Και οι επιτυχίες αυτές ήρθαν πάντα και στη Θεσσαλονίκη, όπου το ζευγάρι είναι ιδιαίτερα αγαπητό.

Τώρα μαζί με άλλους αθηναϊκούς θιασούς, που όλοι τους θα παρουσιάσουν εύχρηστα έργα, ο Ρηγόπουλος και η Αναλυτή θα μάς προσφέρουν την κωμωδία της Μπρινό «Σαριμαρί» που αποτελεί μία εύχρηστη σκηνική διευρύνση της σύγχρονης άπιαστας.

Με την ευκαιρία της εδω παρουσίας τους ερχαίμε μια συνομιλία με τους δύο θιασαρχες, συνομιλία που αναφερόταν σε διάφορα θέματα του θεάτρου του κινηματογράφου και της τηλεόρασης. Και να τι μάς είπαν οι Αναλυτή και ο Ρηγόπουλος.

Ηθοποιοί και θιασαρχες

Οι δύο θιασαρχες, όπως και πολλοί άλλοι, είναι και ηθοποιοί και έχουν τη δική τους άποψη και την δική τους εμπειρία πάνω στην πρόσφατη διαμάχη ΣΕΗ-ΠΕΕΘ, ή καλύτερα στην διαμάχη ηθοποιών και θιασαρχών.

— Ποιά είναι η γνώμη σας για την πρόσφατη διένεξη ΣΕΗ-ΠΕΕΘ και ποιές νομίζετε ότι θα είναι οι συνέπειες από την αντιδικία αυτή;

— Οπωσδήποτε οι μεγάλες απαιτήσεις των ηθοποιών δημιουργούν οικονομικά προβλήματα, τουλάχιστον για θιασούς που θα θελήσουν να έχουν μεγαλύτερο αριθμό ηθοποιών. Μοιραίο είναι όσο ανέβαινε το κόστος μιας παραστάσεως, να περιορίζονται οι θέσεις σε έργα με λίγα πρόσωπα, με ένα σκηνικό και γενικά με μικρά έσοδα, για να μπορούμε να επιβιώσουμε. Αλλά, βέβαια, και οι ηθοποιοί από την μεριά τους έχουν δικαίωμα, τουλάχιστον μέχρι ένα σημείο, γιατί πρέπει να ζήσουν. Εκεί που πρέπει να εντοπιστεί το πρόβλημα είναι οι μεγάλες ή οι υπερβολικές απαιτήσεις, γιατί από εκεί δημιουργούνται δυσκολίες. Και θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι υπάρχουν οι μη απαιτητικοί ηθοποιοί, οι οποίοι

και σ' αυτά, που μάς είπαν, σ' αυτό το θέμα, η Κάκια Αναλυτή κι ο Κώστας Ρηγόπουλος θα πρέπει να προσθέσουμε ότι, βέβαια, η Θεσσαλονίκη δεν έχει τηλεόραση για να μπορούσε να ελκύσει τους ηθοποιούς με κάποιες προσθετές αποδοχές. **Τά ελληνικά έργα** Με μία μεγάλη ξένη επιτυχία



Μία σκηνή από το «Σαριμαρί» της Μπρινό.

(που έγινε και ελληνική επιτυχία) μας ήθετε το ζευγάρι. Και όλα τα τελευταία χρόνια συμβαίνει το ίδιο. Το έρωτας, λοιπόν, δημιουργείται ούτως ή άλλως.

— Γιατί προτιμάτε τα ξένα έργα και όχι τα ελληνικά, τουλάχιστον στα τελευταία χρόνια;

— Στά είκοσι χρόνια που έχουμε το θιασό μας, παρουσιάσαμε αρκετά ελληνικά έργα, του Σταύρου, του Σπυριδούλου-Παπαδούκα, του Μουσελλά και

Οι δυο θόνες

Δεκάδες είναι οι παλιές ταινίες όπου πρωταγωνιστούν η Κάκια Αναλυτή και ο Κώστας Ρηγόπουλος, μαζί ή χωριστά. Σήμερα τους βλέπουμε στις κινηματογραφικές προβολές της τηλεόρασης, αλλά όχι στους κινηματογράφους.

— Γιατί δεν σας βλέπουν;

— Δεν μπορώ να πω ότι είναι σπουδαίες. Εξαρτάται, όμως από τον παραγωγό. Βέβαια, εξαρτάται και από τον ηθοποιό. Εγώ, όταν δεν μου άρσει μία σκηνή ζητώ να ξαναγραφτεί και δεν μου το άρνουνται.

Η προσφορά τους

Γιά το καλοκαίρι η Κάκια Αναλυτή και ο Κώστας Ρηγόπουλος δεν έχουν παραστάσεις. Τόν επομένο χειμώνα ίσως συνελθουν με το ίδιο έργο, το «Σαριμαρί» που υπήρξε μία αληθινή επιτυχία, ίσως και να παρουσιάσουν κωμωδίες. Το βέβαιο είναι ότι οι δύο θιασαρχες παρουσιάζουν πάντα κάτι καλό. Αξίζει τον κόπο να κάνουμε μία μικρή ιστορική αναδρομή και να θυμηθούμε το ρεπερτόριό τους από το 1982 που δημιούργησαν δικό τους θιασό στην Αθήνα κι άμεσως μετά πρωτόρθωσαν στη Θεσσαλονίκη σαν θιασαρχες. Τά έργα τους που είδαμε κι εδω είναι «Κρατικές υποθέσεις» του Λουί Βερνέι, «Η θάλα των όρνιθων», του Γερσόνου Σταύρου, «Κλέφτρα άγαπη μου» του Τζακ Πιλιουέλ, τότε τότε «Στρατιωτικό θέατρο». «Αν ο κόσμος μάς έβλεπε μαζί» του Κλώντ Μπάλ, «Ο Μεγάλος πειρασμός» των Σπυριδούλου-Παπαδούκα, στο τότε θέατρο «Θυμιάλη». Με την «Ζωντανή» των Ιμπροχόρη Παπά έγκαινιάσαν το θέατρο «Αύλα» και μετά παρουσίασαν σε πανελλήνια προεπιέρα, πάλι στο θέατρο «Αύλα», την «Κυρία του Μαξί» του Ζωρζ Φετύ.

Τά νέα βιβλία

Ζάκ Ντελαρ, «Η ιστορία της Γκεστάπο»

Η Γκεστάπο έκανε για δώδεκα χρόνια την Γερμανία και ένα μεγάλο μέρος της ύφης και τρέμει. Εκατοντάδες χιλιάδες άτομα καταδιώχθηκαν από αυτήν και τους πράκτορες της και πολλά εκατομμύρια ανθρώπων βασανίστηκαν ή έποντο από αυτήν και τά Ες-Ες. Ο Ζάκ Ντελαρ, που γεννήθηκε τό 1919 και μεταπολεμικά άσολήθηκε με την έκκαθάρση των κακοχών μονάδων, θέλησε να «λύσει» τόν μηχανισμό της, να φωτίσει τά γράναλά του, να δείξει πώς τό ναζιστικό καθεστώς μπόρεσε να επιβληθεί μόνο χάρη σ' αυτή την θωρακική που συγκρατούσε τό οικοδόμημά του και στις μικρότερες λεπτομέρειές του. Αυτό που τό ναζισμός, ένορκωμένος στην Γκεστάπο, έπιχείρησε να πραγματοποιήσει και δέν τό κατάρρωσε, ήταν ή καταστροφή του ανθρώπου. Ο ναζισμός ήταν ή αυτοκρατορία της ολοκληρωτικής δύναμης χωρίς κανένα άριο, όπου ο σεβασμός του δικαίου και της έλευσερης θεωρήθηκαν έγκληματα άσυχώρητα. (Εκδόσεις «Θεμέλια»).

Μποσκέ, «Οικολογία και πολιτική»

Η οικολογία είναι σήμερα κάτι ανάλογο με κείνο που ήταν στο παρελθόν ο άγνας για την έκλογική ίσότητα ή για την όργια της Κυριακής. Όσον καιρό τά σκέφτεται ο άνθρωπος με τούς όρους της κοινωνίας της άνοστητας, ή μη - άντιπύξη θά σημαίνει γιό τίς μεγάλες μάζες την καταδικη τους, σε μία χωρίς έλπιδα μετρίτητα. Η οικολογική άπαιτηση δέν θά άπαλλαγεί από τίς σύμφυτες άσάφεις της παρά στό βαθμό που θά άπαντήσει στην έρώτηση: Τί θέλουμε; Έναν καταπολεμικό που προσαρμόζεται στους οικολογικούς περιορισμούς ή μία οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική άλλογη και δημιουργεί νέες σχέσεις των ανθρώπων με την κοινότητα, την έργασία και την φύση; Μερικά από τά κεφάλαια του βιβλίου του Μποσκέ είναι: οικολογία και έλευθερία, οικολογία και κοινωνία, ή λογική των έργων... Το βιβλίο έχει μεταφραστεί από την Άννα Ξανθήκη. (Εκδόσεις «Νέα Σύνορα»).

Μωρίς Μερλώ - Ποντύ, «Οι περιπέτειες της διαλεκτικής»

Όπως γράφεται στον πρόλογο του βιβλίου αυτού, που μετέφρασε ο Μπάμπης Λακούδης, έπίδειξη του είναι να έδρασαν την έμπειρία όχι στον στίβο της πολιτικής αλλά στον στίβο της πολιτικής φιλοσοφίας. Αρχίζει τό στιγμή όπου, με τό Μάξ Έμπερ, ή πολιτική της νόησης αναγνωρίζεται τό όριο της, ο φιλελευθερισμός πάει να πιέσει στην άγνια όρνιθα, νομομοποιεί τούς αντίπαλους του, άντιλαμβάνεται τον ζούτο του σε όποια. Γράφει κόπου στο βιβλίο: «Εκείνο που μετρέπει την θεωρητική κριτική σε όγμα και την έμποδίζει να είναι αυτο-κριτική είναι ή βεβαιότητα του ότι κριίνεται ή ιστορία εν άνάτη της ιστορίας, ότι δέν λέγεται τίποτε τό όποιο να μη λέγει ή ίδια, ότι έκφερεται για τό παρόν μή έπιμνημονιά έγγεγραμμένα στο ίδιο τό παρόν, ότι έκφράζονται σε λέξεις και σε ιδέες σχέσεις που προήρχαν αυτοίσιους μέσα στο πράγμα, κοντολογής ο ύλιος. Είναι έπιμνημονιά άδύνατο να κοπέ ο κομμουνισμός στο δύ, να τού δοθεί δικαιο σε ό, τι άρνείται και άδικο σε ό, τι θέτει: γιατί συγκεκριμένα τό τρόπο με τό όποιο θέτει είναι ή θέση στον τράπο με τόν όποιο άρνείται: στην κριτική που όκει στον καταπολεμισμό, ύπάρχει ήδη, όχι άπωδότη με τό όποιο παρόν τά μέλλοντος, αλλά τουλάχιστον ή άπολυτότητα μιάς άρνησης ή ή άρνηση πραγματισμομένη, ή καλούμενη από την ιστορία κοινωνία χωρίς τάξεις». Μερικά από τά κεφάλαια του βιβλίου: ή κρίση της νόησης, ο «δικτικός» μορισμός, «Πρόντα», ή διαλεκτική εν δράσει, ο Σάρτρ και ο ύπερ-μολοσεβισμός. (Εκδόσεις «Ψυλόν»).

Μασσιάντο Ντέ Ασίς, «Επιτάξιες για ένα μικρό νικητή»

Ο Ζοσκιό Μορία Μασσιάντο ντέ Ασίς δέν είναι ύληνος συγγραφέας της Βραζιλίας, αλλά τό περασμένο αιώνα, θεωρείται μάλιστα από τούς πιο σημαντικούς κλασικούς της πατρίδας του. Στο βιβλίο του «Επιτάξιες για ένα μικρό νικητή» ο Μπράζ Κούμπος, ένα σοφό και κυνικό «φάντομα» άναπολεί τί ζωή του - τίς έρωτικές περιπέτειές του, τίς φιλίες του, τό όνειρό του, τίς φιλοδοξίες του, τίς άποτυχίες του και, τελικά, θάξεί τό συμπέρασμα πως, παρ' όλο που τό μοθηματικό σύνολο όλων αυτών είναι τό μηδέν, ούτος έχει παίξει τόν μικρό του θρίαμβο: είναι ένας μικρός νικητής της ζωής γιατί πέθανε δίχως ν' άφήσει άπαθόνους που θά διακωλύουν την άνθρώπινη δυστυχία. Εται τό βιβλίο αυτό, που μετέφρασε ή Άλθα Μοσχονά, είναι μία γοητευτική και άπαλαυστική κωμωδία, όπου έχει εισχωρήσει τό μαύρο χιούμορ. (Εκδόσεις «Αστραπή»).

Αντονιέτα Μαντριό, «Δέν είναι καιρός για κόκκινα τριαντάφυλλα»

Ακόμη ένα βιβλίο από την Λατινική Αμερική. Η Μαντριό άνήκει στη νέα γενιά των συγγραφέων της Βενεζουέλας. Θέμα των «κόκκινων τριαντάφυλλων» είναι μία φλογερή άγάπη, ιστορία που δίνει στην συγγραφέα την άφορη για να περιγράψει ή γεμάτη περιπέτειες ζωή των νέων της δεκαετίας 1960-70, που έπηρεασμένοι από τό μήνυμο και τό κήρυγμα του Τοέ Γκεβάρα, πήρουν τά όπλα και έθγχαν στο θούνο. Εται στίς σελίδες του βιβλίου αυτού της Αντονιέτας Μαντριό, που μετέφρασε ο Γ. Δ. Χουρμούζιδης, άφθονο τό άντορποπύλεμος, τό σεξ, τά ναρκωτικά, ο ένθουσιασμός και ή άπογοήτευση, όλα δοσμένα με τό γνωστό κωμεινιστικό ύφος των πεζογράφων της Λατινικής Αμερικής, που άρέσουν στην άναγνώστη καθώς διαθέτουν δροσά, λιμπισμό, έμπειρη και ελικρίνεια. (Εκδόσεις «Ψυλόν»).

Τό ξένο ποίημα

